

Reisebrev nr. 3.

Det ER et stort land, og det skifter veldig. For en uke siden var jeg «on The Key» med temperatur over 30 C. Nå sitter jeg på toget som nærmer ser Denver, Colorado. Ute snør det. På Inter State 75 kjører brøytebilene, og her er det ikke det ikke små pick-up biler som brøyter, men skikkelig store brøytebiler. Denver er en «One Mile City». Det vil si at byen ligger vel 1600 meter over havet, og vi mye høyre. Synd at det er snøtykke, Håper det blir bedre vær nå vi har krysset «The Continental Devid» og kjørt gjennom «Moffet Tunnel». Da kommer vi i nærheten av de store, kjente vintersportsstedene der nordmenn har gjort det stort på nedover-ski.

Det har vær to netter på tog etter at jeg dro fra Boston. Det var en fin tur gjennom det indre av statene Massachusetts og New York. Men periodevis var skinnegangen til fraktselskapet CSX så dårlig at det nesten var ubehagelig.

Tiden i Chicago brukte jeg til en buss-sightseeing. Byen er full av skyskrapere med spesiell arkitektur, - mange ganske fine og spesielle bygninger.

I Chicago var det nesten ikke politi i gatene. Selv Amtrak politiet på den kjempestore Union Station var nesten ikke til stede, og det var ingen kontroll da jeg gikk ombord i toget. De har et fint system i Chicago: Alle «Senior Citizen får gå først om bord. Jeg ble bedt om ledsage en blind mann. Dermed var jeg av de aller første.

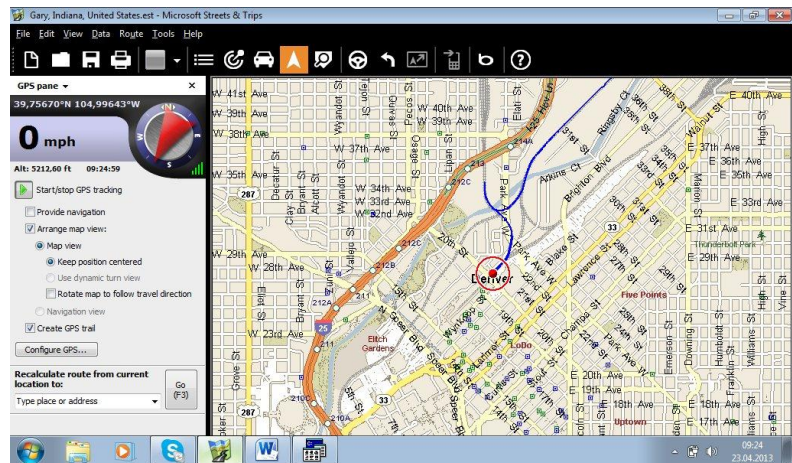
«California Zephyr» er et behagelig tog. Det er slik de fleste tog er vest for Chicago. Foran går to store diesel-lokomotiv. Så følger ei bagasjevogn, og så følger dobbeltdekker av såkalte Superliner - type. Alle vognene ser like ut, men har ulik innredning. Det er sittevogner, «Coach», ulike typer sovevogner og restaurantvogn. Passasjerene oppholder stort sett i «andre etasje». Under er det vestibyle, bagasjehyller og «restrooms». I spisevogna er kjøkkenet i underetasjen og oppe er det skikkelig bordrestaurant, Bare ei vogn skiller seg ut: Observasjonsvogna. Også den er dobbeltdekker, men den har ekstra store vinduer, og vinduer i avrundinga mellom vegg og tak. Under

er det kafe med mulighet til kjøp av snacks og småretter. Sittevognene har breie seter og svært god bein plass mellom setene,

Jeg har nettopp vært ute en tur på plattformen. Denver er en servicestasjon. Diesellokomotivene får mer mat, og vognene får fylt opp vannbeholdningen. Her er vannposter for hver vogn, og opp ved siden av lokomotiven kjører tankviler med diesel. Noen ganger kommer det også biler for å tømme tankene med det vi leverer fra oss «in the restrooms»

Forholdene ligger ikke særlig godt til rette for passasjertrafikk med tog her. Amtrak leier jo spor av fraktselskaper. Her i Denver er det BNSF (Burlington Northern Santa Fe) som eier sporene. Mange byer har ikke gjennomgående spor ved Amtrak stasjonene – togene må rygge inn til terminalene. Dette er tidkrevende og fører ofte til forsinkelser.

Det er Wi-Fi inne på stasjonen her, men det når ikke ut i toget så jeg får ikke sendt dette reisebrevet herfra. Wi-Fi er det heller ikke på dette toget. Det skal en heller ikke vente for på deler av turen er det ikke mobildekning.

Sist jeg var i USA, blei jeg overraska over hvor mange som tilhører Amish-folket her i landet. Også med dette toget er det en god del. I observasjonsvogna sitter det nå en gruppe på syv personer, kvinnene med sine skaut ved et bord og mennene ved et annet. Det er mange flere amisher på toget. De må bestå flere ulike grupper for klesdrakten er noe forskjellig. De fleste damene har hvite kyser på hodet, og noen har drakter med litt mer farge.

Det må være vanskelig å ha det levesettet, og å vite hva av nytt som kan tillates. De reiser i alle fall med tog.

Det er tydelig at opphavet må være Tyskland eller muligens Belgia /Nederland. De snakker et språk som mest av alt minner om platt-tysk. Jeg forstår noen ord, men langt fra alt.

Vi har byttet tidssone og kommet over på Mountain Time. Det ligger 8 timer etter tiden i Norge. Jeg har ennå ikke stilt klokka; den viser fremdeles Central Time fra Chicago, men rett klokke nærmer seg halv ni på morgenen eller 8.30AM som de bruker her.

Jeg har hatt en pause i skriving og vært helt bak i toget. Vi hadde en veldig fin oppstigning fra Denver til Moffet Tunnel på nesten 3000 meter over havet. Etter som vi steig oppover, blei skydekket tynnere og sikten bedre, men den store utsikten over Denver og Colorado uteblei.

Vi har nå stoppet i Winter Park, et stort skisted her i Colorado .Vi er i The Rocky Mountains .Neste stopp heter Granby. Det lyder

norsk. Vi har krysset «The Continental Devide» - vannskillet. Fra nå av renner vannet mot Stillehavet. Vi skal kjøre langs Colorado River i timevis – hele 238 miles. Dere får regne ut selv hvor mange norske mil det blir. Nå skinner sola, og bakken er dekket av snø.

Dette får være nok i dette reisebrevet. Dere får ha det bra, alle sammen. Vi får håpe det er Wi-Fi jeg kan koble meg til ved noen av de kommende stasjonene.

Winter Park
24.04.2013

Torstein

